

и мъдrecи дошли отъ четиритѣ краища на земята да се поклонятъ на детето и да го даруватъ съ царски дарове. Иродъ се изплашилъ много.

— Отиде ми царската корона! — рекълъ си той. — Порастне ли новиятъ царъ, свършено ми е царуването.

День и нощъ мислилъ Иродъ какъ да погуби чудното дете. Пратилъ да го доведатъ. Искалъ ужъ самъ да го види и да го дарува. Но Богъ знаелъ какво мислѣлъ Иродъ.

Презъ нощта се явилъ ангелъ на света Богородица.

— Ставайте и бѣгайте още сега! — рекълъ ѝ ангелътъ. — Защото смъртъта чака рожбата ви. Ето вѣнъ стои и чака ослица. Оседлайте я и трѣгвайте къмъ пустинята — азъ ще ви соча пѣтя.

Когато дошли царевитѣ хора — пещерата била праздна. Съобщили на царя. Ядосалъ се страшно царъ Иродъ.

— Да се избиятъ всички мъжки деца въ Витлеемъ, отъ една до три години! — заповѣдалъ той.

Мислилъ си, че между тѣхъ все ще бѣде и малкиятъ царъ небесенъ.

Впуснали се царскитѣ войници. Отнемали Витлиемскитѣ деца и ги погубвали. Три деня и три нощи огласяли Витлиемъ писъцитѣ на клети майки и дечица.

А светото семейство вървѣло все напредъ презъ пустинята. Ангелъ имъ сочелъ пѣтя. Тигри и лѣвоуе смирено пѣзѣли въ нозетѣ имъ. Когато спирали да починатъ, надъ тѣхъ израствали кичести палми. Денемъ сѣнка имъ пазѣли, а нощемъ — имъ пушали зрѣли плодове. Разтваряла се земята и бликвала бистра, студена вода — жаждата си да утолятъ.

Минали много години. Забравило се всичко. Само Витлиемскитѣ майки не прежалили рожбитѣ си. Жалъ имъ било, че не знаятъ де сж поне малкитѣ имъ гробчета — свѣщъ да имъ запалятъ. Чулъ ги Господъ, смилилъ се и прострѣлъ дѣсница. Сжщиятъ мигъ надъ всѣко гробче затрептѣло, като свѣщица, по едно ей такова малко желто цвѣтенце — минзухарче.

Оттогава, всѣка пролѣтъ по Възкресение, тѣ пламватъ надъ земята, като Божи свѣщици, за да покажатъ на хората, че добрината на небесния царъ е по-силна отъ злината на земнитѣ царе.